

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 205/2021-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Slovenská pošta, a. s.**, Partizánska cesta 9, Banská Bystrica, IČO 36 631 124, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou Advokáti Heinrich s. r. o., Lombardiniho 22/B, Bratislava, IČO 36 865 966, v mene ktorej koná advokát JUDr. Roman Heinrich, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41 Cob 64/2018-252 z 28. novembra 2018 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Obdo 87/2019 z 26. februára 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. mája 2020 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) i Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na ďalšie konanie.

2. Žalobca – správca konkurznej podstaty úpadcu [REDACTED] (ďalej len „žalobca“) sa proti sťažovateľke na Okresnom súde Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) domáhal návrhom na vydanie platobného rozkazu zaplataenia nájomného v sume 8 202,32 €. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 64 Cb 236/2016 rozhodol tak, že konanie v časti o zaplataenie sumy 466,76 €

s príslušenstvom zastavil, a zároveň rozhodol, že sťažovateľka je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 7 735,56 € s príslušenstvom.

Sťažovateľka proti rozsudku okresného súdu podala odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil. Následne proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie podľa § 420 písm. f), § 421 ods. 1 písm. a), b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Najvyšší súd dovolanie napadnutým uznesením odmietol.

3. V konaní bolo nesporné, že sťažovateľka ako nájomca a žalobca ako vlastník a prenajímateľ v auguste 2009 uzavreli zmluvu, na základe ktorej sťažovateľka užívala nebytové priestory v nehnuteľnosti žalobcu. Dodatkom k zmluve z 30. septembra 2011 sa sťažovateľka so žalobcom dohodli, že sťažovateľka bude nájomné v sume 466,76 € platiť mesačne do súdnej úschovy, a to do skončenia sporu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Napriek tomu na tie isté nebytové priestory sťažovateľka 28. augusta 2014 uzavrela s [REDAKOVANÉ] podnájomnú zmluvu, na základe ktorej jej platila nájomné za užívanie nebytových priestorov. K uzavretiu zmluvy s [REDAKOVANÉ] došlo z dôvodu, že nehnuteľnosti boli zapísané do konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ], s ktorou sa žalobca sporil o vlastnícke právo, a správca konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ] nehnuteľnosť na základe príkazu konkurzného súdu prenajal obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ]

4. Okresný súd žalobe vyhovel. Medzi stranami nesporné skutočnosti posúdil tak, že zapísanie nehnuteľnosti do konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ] nemalo za následok zánik nájmu, a preto bola sťažovateľka povinná žalobcovi platiť dohodnuté nájomné na základe zmluvy z roku 2009, a to aj za december 2014, hoci za to isté obdobie zaplatila nájomné aj [REDAKOVANÉ]

Krajský súd ústavnou sťažnosťou napadnutým rozhodnutím rozsudok okresného súdu potvrdil. Sťažovateľka odvolanie založila na tvrdeniach uvedených aj v ústavnej sťažnosti, teda na neplatnosti zmluvy z roku 2009, podľa ktorej žalobca nebol vlastníkom nehnuteľnosti, a na príkaze na uzatvorenie zmluvy zo strany konkurzného súdu. Sťažovateľka tiež považovala za nesprávny postup okresného súdu v tom, že neodročil pojednávanie napriek ospravedlneniu neprítomnosti právneho zástupcu sťažovateľky.

Krajský súd v napadnutom rozsudku uviedol, že základná prejudiciálna otázka posúdenia nároku žalobcu na úhradu spojenú s nájmom nehnuteľnosti bola vyriešená v inom konaní, v ktorom bolo určené, že vlastníkom nehnuteľnosti je žalobca. Krajský súd zároveň poukázal na to, že zmluva z roku 2009 v nadväznosti na určenie vlastníctva má všetky náležitosti zmluvy podľa § 3 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov v znení neskorších predpisov. K námietke sťažovateľky o tom, že žalobca nebol vlastníkom nehnuteľnosti, uviedol, že rozhodnutiami iných súdov bolo právoplatne rozhodnuté, že vlastníkom nehnuteľnosti je žalobca a aj keď vzťahy medzi ním a [REDAKOVANÉ] boli v čase uzavretia zmluvy sporné, nemalo to žiaden vplyv na zmluvu sťažovateľky a žalobcu. Na povinnosti z tejto zmluvy nemalo žiaden vplyv ani to, že sťažovateľka uzavrela ďalšiu zmluvu na tie isté priestory s [REDAKOVANÉ]. K námietke sťažovateľky, že okresný súd mal rozhodnúť až po rozhodnutí v spore, v ktorom sa

žalobca domáhal vylúčenia nehnuteľnosti z konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ], krajský súd uviedol, že okresný súd správne vychádzal z toho, že v inom spore už bolo rozhodnuté, že vlastníkom nehnuteľnosti je žalobca a z tohto rozhodnutia bude vychádzať aj konkurzný súd v konaní o vylúčenie nehnuteľnosti z konkurznej podstaty. K argumentácii sťažovateľky, podľa ktorej sa žalobca mal domáhať zaplatenia nájomného proti [REDAKOVANÉ] alebo [REDAKOVANÉ], ktorým nájomné zaplatila, krajský súd uviedol, že podľa zmluvy mala sťažovateľka platiť žalobcovi. K námietke o neospravedlnení neúčasti na pojednávaní krajský súd uviedol, že zo spisového materiálu vyplýva, že okresný súd nevyhodnotil dôvody, na základe ktorých právny zástupca požiadal o odročenie, za vážne, teda také, aby nemohol vo veci konať.

5. Sťažovateľka dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP odôvodnila neodročením pojednávania, na ktorom bol vyhlásený rozsudok. V tejto súvislosti najvyšší súd uviedol, že sťažovateľke bolo predvolanie na pojednávanie nariadené na 13. október 2017 doručené 19. septembra 2017 a „Zároveň v takejto situácii možno hodnotiť konanie advokáta – ktorý prijme deň pred pojednávaním splnomocnenie na zastupovanie v spore v situácii, keď vie, že sa predmetného pojednávania nemôže zúčastniť – inak ako za konanie, ktoré je v rozpore s profesnou etikou... Právny zástupca žalovaného nielenže doručil žiadosť o odročenie termínu pojednávania okresnému súdu deň pred jeho konaním, ale doručil ju v čase mimo úradných hodín...“.

K dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP najvyšší súd v podstatnom uviedol, že sťažovateľka opakovane uplatňuje totožnú dovoláciu argumentáciu ako v niekoľkých predchádzajúcich konaniach, v ktorých bolo rozhodnuté, že sťažovateľka nevymedzila dovolací dôvod podľa § 432 CSP, v zmysle ktorého by malo byť dovolanie prípustné spôsobom predpokladaným v § 432 ods. 2 CSP. Najvyšší súd vzhľadom na opakovanú dovoláciu argumentáciu odkázal na uznesenia v konaniach sp. zn. 3 Obdo 58/2018, 4 Obdo 43/2018 a 1 Obdo 99/2018, z ktorých v napadnutom uznesení citoval pre vec podstatné závery.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka namieta, že všeobecné súdy sa v odôvodnení rozhodnutí nevysporiadali s tým, že právoplatné rozhodnutie konkurzného súdu určilo, kto má prijímať platby za nájomné, a s tým, že si svoju povinnosť zaplatiť nájomné splnila v tom čase súdnym rozhodnutím stanovenému subjektu, čím jej povinnosť platiť zanikla. Sťažovateľka poukazovala na to, že žalobca si bol vedomý, že nie je vlastníkom nehnuteľnosti, a tvrdila, že sa riadila údajom v katastri, podľa ktorého bola vlastníkom nehnuteľnosti [REDAKOVANÉ]. Ak bolo v spore medzi žalobcom a správcom konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ] rozhodnuté, že vlastníkom je žalobca, mal si žalobca nájomné ako bezdôvodné obohatenie uplatniť proti [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľka považuje odôvodnenie napadnutého rozsudku za nesprávne, keďže nie je možné, aby na to isté plnenie bola zaviazaná dvakrát. Napokon sťažovateľka namieta, že všeobecné súdy nereagovali na jej podstatnú argumentáciu, v zmysle ktorej žalobca nie je oprávnený na prijatie nájomu za obdobie, počas ktorého bola nehnuteľnosť zapísaná do konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ], a konkurzný súd dal právoplatným rozhodnutím pokyn, aby sa nájomné platilo v prospech správcu konkurznej podstaty

██████████ Tým malo dôjsť k porušeniu princípu právnej istoty a jej práva na spravodlivý proces.

7. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľka kritizovala najmä tú časť dovolacieho rozhodnutia, ktorou bolo odmietnuté dovolanie podľa § 421 písm. a) a b) CSP. Sťažovateľka uviedla, že najvyšší súd prehliadol nastolené právne otázky, a zdôraznila, že v dovolaní opakovane uviedla, že zistený skutkový stav bol nesprávne právne posúdený, s nesprávnou aplikáciou právnych noriem. Sťažovateľka považuje napadnuté uznesenie za formalistické a arbitrárne.

V súvislosti s prípustnosťou dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP sťažovateľka uviedla, že najvyšší súd sa vôbec nezaoberal argumentom, že *„odvolací súd postupoval zmätočne, keď zdôvodnil právny nárok žalobcu v konaní ako nárok na zaplatenie úhrady nájomného za október 2014, január 2015 až september 2015 pričom skutočným predmetom konania... bola úhrada služieb... za mesiac 10/2015 a úhrada nájomného a služieb súvisiacich s užívaním nehnuteľnosti žalovaným za mesiace 4-9/2016.“*

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (III. ÚS 391/09). Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je arbitrárny alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav (II. ÚS 348/08). Ústavný súd za protiústavné považuje tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Rovnako o takýto stav ide aj vtedy, ak závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 352/06). Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k odopretiu spravodlivosti (Moreira Ferreira, bod 85; Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorým bol rozsudok okresného súdu potvrdený, a tiež tvrdenie o formalistickom a arbitrárnom prístupe najvyššieho súdu, ktorý jej dovolanie vyhodnotil ako neprípustné.

III.1. K napadnutému rozsudku krajského súdu:

10. V rámci predbežného prerokovania tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd so zreteľom na sťažovateľkou uplatnenú argumentáciu konštatuje, že ústavnú sťažnosť je potrebné v tejto časti odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie ústavným súdom podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Najvyšší súd sa v napadnutom uznesení (hoci ním dovolanie sťažovateľky odmietol) uvedenou argumentáciou ústavne udržateľným spôsobom zaoberal. Pokiaľ ide o tvrdenia nesprávneho právneho posúdenia právnej veci sťažovateľky krajským súdom, najvyšší súd preskúmal námietky sťažovateľky a opätovne vysvetlil, odkazujúc na predchádzajúce konania v obdobných veciach sťažovateľky, podmienky dôvodnosti a prípustnosti dovolania.

12. Berúc do úvahy závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom opakovane predostiera argumenty, ktoré už boli najvyšším súdom riadne vyriešené, a teda v tomto bola právam sťažovateľky ústavnoprávna ochrana (čl. 127 ods. 1 ústavy) poskytnutá.

13. Nad rámec uvedených záverov ústavný súd konštatuje, že podstata ústavnej sťažnosti v tejto časti smeruje k nesprávosti záveru všeobecného súdu, podľa ktorého povinnosť sťažovateľky zo zmluvy so žalobcom nezanikla, a to ani napriek tomu, že sťažovateľka na rovnaký predmet nájmu uzavrela zmluvu s iným subjektom. K uvedenému treba uviesť, že argumentácia sťažovateľky v konaní pred všeobecným súdom nemala žiaden jasný normatívny základ v tom, aby zánik jej povinnosti bolo možné odvodiť od akéhokoľvek ustanovenia zákona. Práve preto sa krajský súd (v nadväznosti na rozhodnutie okresného súdu) s argumentáciou sťažovateľky vysporiadal dôsledne, a to zdôvodnením platnosti zmluvy so žalobcom a vylúčením, že sťažovateľkou uvádzané okolnosti mali mať za následok zánik jej povinnosti z tejto zmluvy.

Iný prístup v argumentácii krajského súdu ani nebol možný, keďže samotná argumentácia sťažovateľky nevychádzala z aplikácie konkrétnych ustanovení zákona, ale len z opakovania nesporných skutkových okolností, a preto z pohľadu základných práv sťažovateľky nemožno v napadnutom rozhodnutí krajského súdu identifikovať takú skutočnosť, ktorú by bolo možné charakterizovať ako arbitrárny či ústavne neudržateľný výklad, ktorý by bol následkom zjavného pochybenia alebo omylu v právnom posúdení.

Argumentácia sťažovateľky nemala jasný zákonný podklad a vo svojej podstate išlo o interpretáciu spájaním rôznych častí skutkového deja bez podriadenia ktorejkoľvek jeho časti pod právnu normu tak, aby bolo možné dospieť k záveru o neexistencii povinnosti sťažovateľky zaplatiť žalobcovi zmluvou dohodnuté nájomné. Podstata argumentácie napadnutého rozhodnutia zodpovedá podstate sťažovateľkou nastolenej právnej otázky s tým, že jasne odpovedá, že medzi sťažovateľkou a žalobcom platne vznikol právny vzťah, ktorý na základe žiadnej z ňou tvrdených skutočností nezanikol. Tvrdenie sťažovateľky o protiprávnosti prijatia úhrady nájmu žalobcom za obdobie, počas ktorého bola nehnuteľnosť zapísaná do konkurznej podstaty tretej obchodnej spoločnosti,

a o tom, že konkurzný súd dal právoplatným rozhodnutím pokyn, aby sa nájomné platilo v prospech správcu konkurznej podstaty tejto tretej obchodnej spoločnosti, je len ďalšou nenormatívnou dezinterpretáciou skutkových okolností. Príkazom súdu v konkurznom konaní bol daný pokyn správcovi konkurznej podstaty a je zrejmé, že nešlo o žiadne právoplatné rozhodnutie zaväzujúce sťažovateľku. Ani z tohto pohľadu nedošlo k porušeniu označených, obsahovo zhodných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.2. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu:

14. Vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky, ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého posúdenie podmienok dovolacieho konania patrí v zásade do právomoci dovolacieho súdu (m. m. II. ÚS 324/2010, I. ÚS 593/2017).

15. K časti o dovolaní podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP najvyšší súd v podstatnom uviedol, že otázka pasívnej vecnej legitímácie v okolnostiach daného sporu nie je otázkou, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie v merite veci (s. 8 napadnutého uznesenia). Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd dovolaciu argumentáciu považoval za polemiku sťažovateľky na podklade skutkových záverov s právnym názorom odvolacieho súdu.

Aj vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd uviedol, že sťažovateľka nevymedzila právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie a ktorá by zároveň v praxi dovolacieho súdu nebola riešená. V tomto najvyšší súd poukázal na opakovanú polemiku sťažovateľky s názormi odvolacieho súdu.

16. Námietku sťažovateľky o porušení jej základných práv postupom najvyššieho súdu tým, že neposúdil dovolanie z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pokiaľ sa vôbec nezaoberal argumentom, že *„odvolací súd postupoval zmätočne, keď zdôvodnil právny nárok žalobcu v konaní ako nárok na zaplatenie úhrady nájomného za október 2014, január 2015 až september 2015 pričom skutočným predmetom konania... bola úhrada služieb... za mesiac 10/2015 a úhrada nájomného a služieb súvisiacich s užívaním nehnuteľnosti žalovaným za mesiace 4-9/2016.“*, ústavný súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

V tejto súvislosti ústavný súd preskúmal dovolanie sťažovateľky a konštatuje, že sťažovateľka koncipovala dovolanie do samostatných celkov označených rímskymi číslicami. V časti I s názvom *„Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP“* sťažovateľka predostrela iba námietky proti neodročeniu pojednávania. Na túto dovolaciu argumentáciu najvyšší súd reagoval vyčerpávajúcim a jasným spôsobom. Námietku o predmete konania sťažovateľka uviedla v časti V s názvom *„Právna argumentácia vo vzťahu k iným rozhodnutiam súdov, na ktoré sa odvoláva napadnuté rozhodnutie“*. Argumenty o prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP sťažovateľka uviedla v samostatných častiach dovolania III, VII a VIII.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu č. k. 4 Obdo 18/2018 z 19. júna 2018, podľa ktorého *„Povinnosť podávať kvalifikované, jednoznačné a úplné dovolania, v ktorých sú dovolacie dôvody vymedzené v súlade s ustanovením*

§ 432 C. s. p., má zabezpečiť povinné právne zastúpenie dovolateľa, resp. povinnosť zastúpenia osobou s vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa (§ 429 ods. 1, 2 C. s. p.). Zákon predpokladá, že advokát/ vysokoškolsky vzdelaná osoba v odbore právo je subjektom, ktorého odborné znalosti a schopnosti majú kvalifikovaným dovolaním prispieť k rýchlemu, hospodárnemu a plynulému priebehu dovolacieho konania.“

17. Najvyšší súd ako súd dovolací v napadnutom uznesení jasne a zrozumiteľne vyjadril dôvody, pre ktoré dovolanie sťažovateľky odmietol. Z obsahu napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd preskúmal rozsudky okresného súdu a krajského súdu a ich odôvodnenia, ako aj predchádzajúce dovolacie konania vo veci sťažovateľky a žalobcu v nadväznosti na sťažovateľkou uplatnené dovolacie dôvody a tieto riadne vyhodnotil.

18. Ústavný súd na základe uvedeného zdôrazňuje, že právny záver najvyššieho súdu v napadnutom uznesení nevykazuje znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010).

19. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (m. m. II. ÚS 465/2017).

20. Odmietnutie dovolania sťažovateľky teda nemožno považovať za zjavne arbitrárne alebo ústavne neudržateľné, a preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

21. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa ústavný súd ďalšími návrhmi uvedenými v petite ústavnej sťažnosti už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. apríla 2021

Peter Molnár
predseda senátu